

Dosarul nr. 2ra-2138/19

Prima instanță - (Judecătoria Bălți, sediul Sîngerei) jud: I. Popescu

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) jud: A. Gheorghies, A. Toderas, E. Bejenaru

ÎNCHEIERE

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Elanțev împotriva Primăriei orașului Sîngerei cu privire la constatarea ilegalității deposedării de dreptul de folosință a spațiului locativ, acordarea spațiului locativ similar și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 4 iunie 2019 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 27 iulie 2017, Fiodor Elanțev a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei or. Sîngerei, prin care a solicitat să fie recunoscută ca fiind ilegală deposedarea lui de folosința xxxxx și obligarea pârâtului de a-i acorda în folosință un spațiu locativ similar.

La 27 iulie 2018, Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter, a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând să fie recunoscută ca fiind ilegală deposedarea lui de folosința xxxxx și obligarea pârâtului de a-i acorda spațiu locativ similar în folosință, cu dreptul de a-l privatiza sau încasarea din contul Primăriei or. Sîngerei a sumei de 10350 de euro, destinați pentru procurarea unui alt apartament și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că părinții săi Valerii și Vera Elanțev din momentul căsătoriei s-au stabilit cu traiul în casa bunicilor Alexandra și Fiodor Elanțev din or. Sîngerei, str. Lenin, 152. Casa dată le aparținea bunicilor cu drept de proprietate fiind procurată prin contractul vânzare-cumpărare din 16 septembrie 1969. Prin decizia consiliului local nr. 10 din 31 mai 1979 s-a decis ca familiei Alexandrei Elanțev (alcătuită din 2 membri) să i se repartizeze apartamentul nr. 14 din str. Lenin, 54 (la moment xxxxx), iar casa a fost demolată pentru utilitate publică (pe acest loc a fost construită o grădiniță de copii).

La acel moment bunicul lui era deja decedat. În apartamentul dat au locuit și părinții lui, acolo s-a născut și el.

Ulterior, părinții lui au divorțat. Inițial dânsul a locuit cu mama, după care cu tatăl său.

A menționat că în anul 1995, bunica lui a pregătit toate actele pentru privatizarea apartamentului. Presupune că privatizarea a avut loc, însă actele ce dovedesc acest lucru nu le-a putut obține.

Începând cu 1 februarie 2000 a fost luat sub arest preventiv de către organele de urmărire penală (fiind încă minor), după care prin sentința din 25 noiembrie 2002 a fost condamnat, fiindu-i aplicată pedeapsă sub formă de închisoare.

Faptul că dânsul în calitate de membru al familiei folosea apartamentul la momentul arestului se demonstrează prin mandatul de arestare din 2001, sentința Judecătorei Sîngerei din 25 noiembrie 2002, sentința Judecătorei Sîngerei din 24 decembrie 2003 și decizia Curții de Apel Bălți din 28 aprilie 2004, în care figurează cu domiciliul în xxxxx.

Reclamantul a indicat că la 28 septembrie 2009 a fost eliberat din detenție, iar când s-a reîntors acasă a aflat că tatăl său Valerii Elanțev la 14 aprilie 2005 a decedat, iar apartamentul respectiv, la cererea Primăriei or. Sîngerei, prin hotărârea Judecătorei Sîngerei din 10 noiembrie 2005, a fost recunoscut ca fiind fără stăpân și s-a transmis în proprietatea Primăriei or. Sîngerei.

A menționat că examinarea cauzei a avut loc fără atragerea sa, după care, prin decizia Consiliului or. Sîngerei nr. 07 din 28 iunie 2006, apartamentul a fost transmis în chirie unei terțe persoane, care la 3 noiembrie 2006 l-a privatizat.

Astfel, a ieșit din detenție fără a avea spațiu locativ, iar o hotărâre de judecată privind pierderea dreptului său la folosința apartamentului sus-indicat nu există.

A susținut că pârâtul i-a acordat temporar o cameră într-un bloc locativ din xxxxx, care este într-o stare dezastruoasă, cu mucegai, fără careva condiții, unde este imposibil de locuit.

A acceptat această cameră pentru că la acel moment nu avea altă alegere (era eliberat din detenție, fără surse de existență, nu avea la cine apela, deoarece pentru perfectarea actului de identitate avea nevoie de viză de domiciliu). Totodată a acceptat acest spațiu doar sub condiția că aceasta va fi o locuință temporară, însă pârâtul nu dorește să-l repună în drepturi și nu-i acordă spațiu locativ identic celui de care a fost deposedat.

Fiodor Elanțev a remarcat că la toate solicitările sale adresate Primăriei or. Sîngerei, a primit răspuns prin care a fost informat că la moment nu sunt spații locative și că dânsul este înregistrat în rândul persoanelor care necesită îmbunătățirea locuinței.

Totodată, reclamantul a menționat că potrivit Raportului de evaluare din 31 mai 2018, apartamentul de care a fost deposedat are o valoare de piață în sumă de 203 700 lei (10350 de euro).

Prin hotărârea din 23 ianuarie 2019 a Judecătorei Bălți, sediul Sîngerei, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Elanțev împotriva Primăriei or. Sîngerei.

S-a încasat de la Fiodor Elanțev în contul statului suma de 3 516 lei, cu titlu de taxă de stat.

La 29 ianuarie 2019, Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia din 4 iunie 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter și s-a menținut hotărârea din 23 ianuarie 2019 a Judecătorei Bălți, sediul Sîngerei.

Pentru a emite această soluție, instanța de apel conchisă că de către reclamant nu au fost prezentate probe incontestabile ce ar proba deținerea dreptului de folosință asupra apartamentului, pentru a putea pretinde că acesta i-a fost încălcat și pentru a solicita repunerea în acest drept, cu acordarea unui spațiu locativ similar sau echivalentul bănesc.

La 25 septembrie 2019, Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 4 iunie 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului, a indicat că hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt pasibile de a fi casate.

A invocat că instanțele de judecată nu au aplicat, deși urmau să aplice la caz, prevederile art. 123 alin. (4) și (6) din Codul de procedură civilă și art. 63 din Codul cu privire la locuințe al R.S.S. Moldovenești (abrogat prin LP75 din 30.04.15, mo131-138/29.05.15 art.249; în vigoare 29.11.15) și a apreciat eronat circumstanțele de fapt ale cauzei.

Totodată, a menționat că instanța de apel nu a asigurat un echilibru echitabil între interesele recurentului și necesitatea de a asigura eficiența sistemului de justiție, fiind admisă violarea art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Nu a apreciat faptul că reclamantul a fost discriminat, având statut de condamnat, instanțele au considerat că încăperea nelocuibilă care i-a fost transmisă în locațiune prin ordin de repartiziune i-i este suficientă, susținând acțiunile pârâtului.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit avizului de recepție anexat la materialele dosarului (f.d. 219, 220) decizia integrală a instanței de apel din 4 iunie 2019, a fost recepționată de recurent la 9 august 2019 și reprezentantul acestuia, avocatul Stela Lefter, la 7 august 2019, iar recursul a fost declarat la 25 septembrie 2019, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 13 octombrie 2019 în adresa Primăriei or. Sîngerei a fost expediată copia cererii de recurs depuse Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Până la data examinării admisibilității recursului, intimata nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea

Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Fiodor Elanțev, reprezentat de avocatul Stela Lefter.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh